

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS Sodba Pdp 30/2021

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2021:PDP.30.2021

Evidenčna številka: VDS00044640

Datum odločbe: 12.02.2021

Senat: Silva Donko (preds.), dr. Martina Šetinc Tekavc (poroč.), mag. Tanja Pustovrh Pirnat

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - bolniški stalež - kršitev navodil zdravnika

Zveza: ZDR-1 člen 109, 109/1, 110, 110/1, 110/1-1, 110/1-2, 110/1-8.

Jedro

Tožnik je 26. 6. 2019, ko je bil na podlagi odločbe ZZZS v bolniškem staležu zaradi začasne nezmožnosti za delo zaradi bolezni, brez odobritve pristojnega zdravnika, imenovanega zdravnika ali zdravstvene komisije odpotoval iz kraja svojega bivanja, in sicer je tujce, ki niso imeli dovoljenja za vstop in prebivanje v RS in državah EU vozil po ozemlju RS, da bi jih pripeljal do meje z Italijo, policisti pa so ga opazili in mu odvzeli prostost v naselju B. Zato je podan odpovedni razlog iz 8. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se izpodbijani del sodbe potrdi.

II. Tožnik sam krije svoje stroške pritožbe.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo zavrnilo tožbeni zahtevek za ugotovitev nezakonitosti izredne odpovedi, reintegracijo in reparacijo (I. točka izreka). Odločilo je še, da vsaka stranka sama krije svoje stroške postopka (II. točka izreka).

2. Zoper sodbo zaradi vseh pritožbenih razlogov vloga pritožbo tožnik. Zatrjuje bistveno kršitev določb postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, saj so razlogi o odločilnih dejstvih v obrazložitvi sodbe nejasni in med seboj v nasprotju. Navaaja, da je sodišče prve stopnje v 21. točki obrazložitve zaključilo,

da je odpovedni razlog iz 8. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1 zadosten razlog za zakonitost izpodbijane izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi in zato ni posebej ugotavljalo, ali tožnikovo ravnanje predstavlja odpovedni razlog tudi po 1. in 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1. Opozarja, da je nato nasprotno v 22. točki obrazložitve kot razlog za izgubo zaupanja tožene stranke do tožnika na podlagi izpovedi direktorja tožene stranke ugotovilo tožnikovo storitev kaznivih dejanj v letih 2011 in 2019. Navaja, da direktor izgube zaupanja ni vezal na očitek, da se je tožnik v času bolniškega staleža oddaljil iz kraja bivanja. Trdi, da nobeno kaznivo dejanje ni bilo povezano z delom pri toženi stranki ali usmerjeno proti njej, zato odpovedni razlog po 1. ali 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1 ni podan. Zatrjuje, da tudi odpovedni razlog iz 8. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1 ni podan. Navaja, da trpi za depresijo ter se sklicuje na svojo izpoved, da se je zdravil v PB A., da so mu priporočali gibanje, vključitev v naravo, v svet. Navaja, da je njegova osebna zdravnica sicer pojasnila, da je poznal pravilo, da bi moral za potovanje iz kraja stalnega bivanja imeti njeno odobritev, vendar bi po njegovem mnenju moralo sodišče prve stopnje preveriti tudi, ali je bil glede na njegove zdravstvene težave, katerih izvor je psihične narave, kritičnega dne (26. 6. 2019) sposoben razumeti, da z odhodom iz kraja prebivanja dela nekaj, česar ne bi smel. Sklicuje se na izvid psihiatra z dne 13. 10. 2020, iz katerega izhajajo njegove diagnoze in dejstvo, da se tožnik pri njem zdravi že pet let ter da je bil v tem času večkrat hospitalno zdravljen v PB A.. Ker je imel enako zdravstveno stanje tudi 26. 6. 2019, se zavzema za to, da se postavi izvedenca psihiatra in razčisti vprašanje njegove takratne sposobnosti razsojanja. Meni, da dejstvo, da je bil tožnik spoznan za krivega v kazenskem postopku, ne potrjuje njegove sposobnosti razsojanja, saj se to vprašanje tudi v kazenskem postopku očitno ni zastavilo. Sklicuje se na prvi odstavek 337. člena ZPP glede navajanja novih dejstev in predlaganja novih dokazov v pritožbi ter pojasnjuje, da je razlog za to njegovo zdravstveno stanje. Navaja, da so njegove kronične bolezni razvidne tudi iz zdravniškega potrdila njegove osebne zdravnice z dne 30. 10. 2020, te pa naj se štejejo za pritožbene navedbe glede tožnikovih bolezni (diagnoz), ki utemeljujejo pritožbene novote. Dalje zatrjuje, da je bilo tudi dejansko stanje nepopolno in nepravilno ugotovljeno, posledično pa zmotno uporabljeno materialno pravo. Predlaga, da pritožbeno sodišče pritožbi ugodi in njegovemu tožbenemu zahtevku ugodi, podrejeno pa, da zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Priglaša stroške pritožbe.

3. Pritožba je bila vročena toženi stranki, ki nanjo odgovarja in predlaga njeno zavrnitev.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Na podlagi drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl. – ZPP) je pritožbeno sodišče izpodbijani del sodbe preizkusilo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7. in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti. Dejansko stanje glede odločilnih dejstev je bilo pravilno in popolno ugotovljeno, sprejeta odločitev pa je tudi materialno pravno pravilna.

6. Neutemeljen je pritožbeni očitek bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta bistvena kršitev je podana, če ima sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih je ni mogoče preizkusiti, zlasti pa, če je izrek sodbe nerazumljiv, če nasprotuje samemu sebi ali razlogom sodbe, ali če sodba sploh nima razlogov ali v njej niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih, ali pa so ti razlogi nejasni ali med seboj v nasprotju. Takih pomanjkljivosti izpodbijana sodba nima, zato jo je pritožbeno sodišče lahko preizkusilo. Ne drži, da so razlogi o odločilnih dejstvih v medsebojnem nasprotju, ker je sodišče prve stopnje ugotovilo obstoj razloga za izredno odpoved iz 8. točke prvega odstavka 110. člena

Zakona o delovnih razmerjih (Ur. l. RS, št. 21/2013 in nasl. – ZDR-1), ugotovitev o nezmožnosti nadaljevanja delovnega razmerja zaradi izgube zaupanja tožene stranke do tožnika pa je oprlo tudi na tožnikovo storitev kaznivih dejanj v letih 2011 in 2019. Za zakonitost izredne odpovedi mora biti podan eden izmed zakonsko opredeljenih razlogov za izredno odpoved iz prvega odstavka 110. člena ZDR-1 in kumulativno pogoj iz 109. člena ZDR-1, da ob upoštevanju vseh okoliščin in interesov obeh pogodbenih strank ni mogoče nadaljevati delovnega razmerja do izteka odpovednega roka oziroma do poteka časa, za katerega je bila sklenjena pogodba o zaposlitvi. Sodišče prve stopnje je ustrezno obrazložilo obstoj obeh pogojev, taka obrazložitev pa ni sama s sabo v nasprotju. Glede na to, da za zakonitost izredne odpovedi zadostuje utemeljenost vsaj enega izmed očitkov iz nje, sodišču prve stopnje ni mogoče očitati navedene bistvene kršitve določb postopka zato, ker je ugotovilo le kršitev iz 8. alineje, očitanih kršitev iz 1. in 2. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1 pa ni ugotavljalo.

7. V predmetni zadevi je sodišče prve stopnje presojalo zakonitost izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, ki jo je tožena stranka 28. 10. 2019 podala tožniku na podlagi 1., 2. in 8. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1. Tožbeni zahtevek je zavrnilo na podlagi ugotovitve, da je tožnik 26. 6. 2019, ko je bil na podlagi odločbe ZZS v bolniškem staležu zaradičasne nezmožnosti za delo zaradi bolezni, brez odobritve pristojnega zdravnika, imenovanega zdravnika ali zdravstvene komisije odpotoval iz kraja svojega bivanja, in sicer je tujce, ki niso imeli dovoljenja za vstop in prebivanje v RS in državah EU vozil po ozemlju RS, da bi jih pripeljal do meje z Italijo, policisti pa so ga opazili in mu odvzeli prostost v naselju B..

8. Tožnik v pritožbi ne nasprotuje ugotovitvi o tem, da je v času bolniškega staleža odpotoval iz kraja stalnega bivališča brez odobritve zdravnika, niti ugotovitvam o tem, da je v času kršitve navodil zdravnika v času bolniškega staleža storil kaznivo dejanje, za katerega je bil nato pravnomočno obsojen. Neutemeljeno pavšalno vztraja, da glede na priporočila zdravnikov, naj se giblje in gre v naravo, odobritve zdravnika za odhod iz kraja bivališča ni potreboval oziroma da gibanja ni imel omejenega. Sodišče prve stopnje je na podlagi listinske dokumentacije in izpovedi njegove osebne zdravnice pravilno ugotovilo, da bi tožnik moral za odhod pridobiti odobritev osebne zdravnice, za kar je v preteklosti med daljšim bolniškim staležem tudi že zaprosil.

9. Tožnik v pritožbi navaja, da ni podan odpovedni razlog iz 8. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1, ker glede na svoje zdravstvene težave, katerih izvor je psihične narave, 26. 6. 2019 ni bil sposoben razumeti, da ne bi smel zapuščati kraja prebivanja brez odobritve zdravnice. V zvezi s tem je predlagal postavitev izvedenca psihiatrične stroke. Gre za nedopustne pritožbene novote. Tožnik jih namreč prvič podaja šele v pritožbi, pri tem pa ne izkaže, da jih brez svoje krivde ni mogel navesti že v postopku pred sodiščem prve stopnje (prvi odstavek 337. člena ZPP). Pogoj nekrivde tožnik zgolj pavšalno veže na svoje zdravstveno stanje in se pri tem sklicuje na izvid svojega psihiatra z dne 13. 10. 2020 ter potrdilo osebne zdravnice z dne 30. 10. 2020, iz katerih pa izhajajo zgolj diagnoze bolezni tožnika, zaradi katerih se je zdravil oziroma se zdravi pri navedenih zdravnikih, ne pa tudi njihov vpliv na tožnikovo sposobnost sodelovanja v postopku pred sodiščem prve stopnje oziroma sposobnost navajanja dejstev v zvezi z njegovo (ne)razsodnostjo v času kršitve.

10. Dalje tožnik nasprotuje ugotovitvi sodišča prve stopnje, da je tožena stranka utemeljeno izgubila zaupanje vanj, in se sklicuje na izpoved direktorja tožene stranke, iz katere ne izhaja izguba zaupanja zaradi tožnikove oddaljitve iz kraja bivanja, temveč zaradi storitev kaznivih dejanj v letih 2011 in 2019. Pritožbena navedba ni utemeljena, saj je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo obstoj pogoja iz prvega odstavka 109. člena ZDR-1 na podlagi ugotovitve, da je tožena stranka izgubila zaupanje v tožnika, ker je v času bolniškega staleža brez odobritve zdravnice zapustil kraj svojega bivanja z namenom izvršiti kaznivo dejanje, zaradi

katerega je bil kasneje pravnomočno obsojen. Na pravilnost te ugotovitve ne vpliva, da storjeno kaznivo dejanje ni v povezavi z delom pri toženi stranki ali usmerjeno proti njej, saj to ni odločilno. Sodišče prve stopnje je utemeljeno sledilo navedbam tožene stranke, da je tožniku omogočila zaposlitev po storitvi kaznivega dejanja v letu 2011 zaradi zagotavljanja socialne varnosti in z namenom, da ne bi ponavljal kaznivih dejanj, ter da posledično zaradi ponovne storitve kaznivega dejanja v času bolniškega staleža vanj nima več zaupanja in tako nadaljevanje delovnega razmerja pri toženi stranki ni več mogoče. Določbe ZDR-1 o pogojih za zakonito izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi je sodišče prve stopnje pravilno uporabilo, pravilno pa je ugotovilo tudi vsa pravno pomembna dejstva za odločitev.

11. Druge pritožbene navedbe za odločitev niso pravno odločilne, zato pritožbeno sodišče nanje skladno z določbo prvega odstavka 360. člena ZPP ne odgovarja.

12. Ker niso podani niti uveljavljani pritožbeni razlogi niti razlogi, na katere mora pritožbeno sodišče paziti po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

13. Tožnik s pritožbo ni uspel, zato skladno z določbo prvega odstavka 154. člena v povezavi s prvim odstavkom 165. člena ZPP sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Datum zadnje spremembe: 15.04.2021